

GRID

Intern faglig debat på Kunstakademiets Arkitektskole, Afd 6

Einig zu sein ist göttlich und gut; woher ist die Sucht denn
Unter den Menschen, daß nur Eines und Einer nur sei?
HÖLDERLIN

N° 41 November 2000

Disconnected Spaces

(Midtvejsstudium 2000-2001 Opgave 2)

Arkitekturen som lokal praxis i det ud-lokaliseret globale, søger at samle SIG som sted (snarere end at søge at forsamle det givnes uhjælpelige spredthed, som om denne af sig selv satte et sted). Globaliseringen af hvad der traditionelt kunne lokaliseres som funktioner (bolig over for erhverv, repræsentation over for masse, osv), tvinger arkitekturen til indgreb der på én gang rydder og genindsætter funktionalitet i en selektiv konkretion. Alle slags hybrider og bastarder er her tænkelige, men kun på betingelse af en uset præcision, der hver gang så at sige definerer sin unikke 'type' forfra. Denne praxis er ikke mulig uden en gennemgribende reflexion over det arkitektoniske 'sprog' på alle niveauer - fra det begrebslige til det figurlige. Det flygtige tillader ikke en løbsagtighed i udtrykket, men forpligter tværtimod på en ØJEBLIKKETS STRINGENS, der måske peger på upåagtede aspekter af arkitekturen som KUNST.

1. fase: *Disconnected Spaces*

Opgaven sigter i første fase mod indkredsningen af NYE USETE STEDER, dvs ikke blot (som i 70'ernes interesse for *terrains vagues*) oversete steder som i og for sig er udmærket synlige, når man først har fået øje på dem, og som dermed meget hurtigt identificeres med en æstetik, men steder hvis KVALITET netop består i et BRUD på synligheden og dermed på den primære rumlige orientering. Et eksempel kunne være den brudte samstedslighed mellem en biografis repræsentative, illuminerede indgangsparti, og den baggård man smides ud i efter forestillingen.

Registreringen af sådanne *disconnected spaces* kræver en overvejelse over fremstillingsformen som ikke må reducere stedets visuelle uoverskuelighed til en alt for billedlig transparens. Skal der tales om en æstetik her, kan det ikke være skærmens eller det åbne vindues, men derimod den lukkede dørs.

Gennemgang af 1. fase: **11 januar 2001.**

2. fase: Situationer

I viderebearbejdning af 1. fases resultater, søger 2. fase en forståelse af de usete praxisformer som relaterer sig til et sådant *disconnected space*. Hvilke brudte handlingsmønstre svarer til stedets brudthed? Hvilken betydning har den rumlige uigennemskuelighed, momentet af

'hemmelighed' i omgangen med dette sted? Hvilken praxis udspiller sig allerede her, og hvilke nye er mulige?

Fremstillingen kan her tænkes udført som diagram, model eller scenario, som i den nødvendige TÆTHED på situationens materielle og mentale egenart fremproducerer det overskud der gemmer sig bag stedets umiddelbare utilgængelighed. Der sigtes med andre ord på en konkret formulering af stedets KODE, dets så at sige 'ubevidste program'.

Gennemgang af 2. fase: **2 februar 2001.**

3. fase: Indgrebet

En fornyet reflexion over de to første faser fører endelig frem til en vision af det arkitektoniske indgreb der - uden hverken at ville ignorere eller negere stedets primære vredethed - tillader nye historier at skrive sig ind i dets kode. Det handler her ikke så meget om social opfindsomhed eller udstaffering af spektakulære 'events', som om en optegning af stedets skjulte forbindelseslinier, herunder et nyt blik for dets materielle og mentale kvaliteter, således som disse netop i kraft af de brudte handlingsmønstre kan tænkes at selvstændiggøre sig som 'oplevelser' (den lukkede dørs æstetik).

I det omfang der overhovedet kan forudskikkes noget om fremstillingsformen, må denne således hellere være en radikal gennemarbejdning af de to første fasers resultater, end et til lejligheden frit opfundet 'projekt'. Men dette afgøres naturligvis i sidste ende alene af arbejdets indre konsekvens.

Gennemgang af 3. fase: **23 februar 2001.**

crd + kno